

[Justitsministeren]

Lovændringen, som altså er den sidste, blev vedtaget i oktober 1986, og der blev herved indført mulighed for at afvise en asylansøger på grænsen, hvis den pågældende kom fra et sikkert land; desuden blev bødebestemmelsen i § 59 a indsat i loven.

Som bekendt lykkedes det med denne lovændring ganske effektivt at bremse den helt uacceptable udvikling, der var i gang, og der skete efter lovændringen et markant fald i antallet af spontant indrejste asylansøgere, således at det i 1987 udgjorde 2.762.

I 1988 steg antallet imidlertid på ny ganske betydeligt til godt 4.500 personer, og tallet for 1989 lå på samme niveau, nemlig 4.588. Indrejsetallet synes således at have stabiliseret sig på et tal omkring de 4.500, ikke mindst på grund af de initiativer, regeringen har iværksat, herunder ikrafttrædelsen af bødebestemmelsen i udlændingelovens § 59 a med virkning fra den 1. januar 1989.

Jeg mener, det er glædeligt at konstatere, at der således er opnået stabilitet i indrejsetallene, en stabilisering på et passende niveau, som gør det muligt at modtage asylansøgerne under rimelige forhold og at fastholde sagsbehandlingstiderne – der i øvrigt set i en international sammenhæng er særdeles korte – på et stort set uændret niveau.

Et forøget internationalt samarbejde om flytningespørgsmål, f.eks. efter de retningslinjer, som regeringen fremlagde i FN i 1986, vil endvidere kunne medvirke til at lette opgaven med at integrere de asylansøgere, der anerkendes som flygtninge her i landet.

Når det er sagt, vil jeg imidlertid gerne understrege, at det er regeringens opfattelse, at der fortsat er anledning til løbende at overveje, hvorledes der kan tilvejebringes en mere ordnet modtagelse af de flygtninge, der har behov for genbosættelse uden for deres hjemregion.

I disse overvejelser må også indgå, hvorledes der kan skabes en mere sammenhængende, konsekvent praksis for afgørelsen af, hvem der opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtning. Som forholdene er i dag, varierer praksis betydeligt fra land til land, og det fører meget let til, at asylansøgerne begiver sig ud på en lang rejse med henblik på at finde frem til det land, hvor de har størst chance for at blive anerkendt som flygtninge.

Det er i den forbindelse regeringens opfattelse, at FN's flygtningehøjkommissær som en international upolitisk instans bør indtage en mere central rolle i bestræbelserne for at skabe mere ordnede forhold. Regeringen har i overensstemmelse hermed på FN's generalforsamling i november 1986 taget initiativ til et resolutionsforslag, hvis hovedelement netop er at give højkommissæren en mere fremskudt rolle ved afgørelsen af, hvilke personer der har behov for beskyttelse, og hvor disse personer bedst kan bosættes.

Som situationen er i dag, er det fortsat langt det største antal flygtninge, der kommer til Danmark spontant, nemlig de 4.588 i 1989; heroverfor står antallet af kvoteflygtninge på 500.

Når vi ser på det enorme antal mennesker, der som flygtninge lever under kummerlige forhold i lejre rundt omkring i verden, må man spørge sig selv, om vi med vor flygtningepolitik altid hjælper de mennesker, som har de største behov. Man kan spørge, om det ikke ville være mere rimeligt, hvis vi i stedet for de facto-flygtningene i højere grad modtog de flygtninge, der allerede er anerkendt af UNHCR, og som måske i årevis har boet i lejre.

Jeg vil godt her indskyde, at det naturligvis ikke betyder, at vi løber fra vore internationale forpligtelser til at modtage flygtninge, der er omfattet af flygtningekonventionen.

Der har fra mange sider været fremsat ønske om, at Danmark skulle forhøje kvoten, navnlig med henblik på at kunne modtage flere vietnamesiske flygtninge fra lejrene i Hongkong, Thailand og Malaysia. Regeringen er bestemt ikke afvisende over for at drøfte en forhøjelse af kvoten, men efter vores opfattelse må det ses i snæver sammenhæng med spørgsmålet om antallet af spontanflygtninge.

Set i internationalt perspektiv ligger vi i Danmark på et meget højt niveau med hensyn til anerkendelse af flygtninge med en anerkendelsesprocent på ca. 80. Det betyder, at hver gang der kommer 10 spontanflygtninge til den danske grænse, bliver de 8 anerkendt som flygtninge og får dermed asyl. Her ser jeg altså bort fra de tilfælde, hvor ansøgningen indgives fra udlandet efter den særlige procedure i § 7, stk. 4. Her er anerkendelsesprocenten langt lavere.

I øvrigt skal man også huske på, at en ikke helt lille del af de 20 pct., som får afslag på asyl, alligevel får lov til at blive, idet de får meddelt